

Irena Hejdová se v psaní
dětských knih našla.

Foto: archiv

PÍŠE KNÍŽKY PRO NEJMENŠÍ

IRENA HEJDOVÁ (45), NOVINÁŘKA A SPISOVATELKA „BAVÍ MĚ POBYVAT V JEJICH SVĚTĚ.“

Píše povídky a vtipné knížky pro děti, na kontě má celkem čtyři. Poslední s názvem *Mami, pocem!* je horkou novinou. Kromě toho, že je maminkou tří dětí, je také autorkou scénáře k filmu *Děti noci* (2008) nebo stojí za dokumentární sérií *Čtyři v tom*.

Proč se věnuji psaní pro děti

Zatím jsem napsala čtyři dětské knihy a začala jsem asi z nějaké bezmoci matky na mateřské „dovolené“, která s třemi dětmi neměla zpočátku moc možností a času realizovat se jinak. Knižky pro menší děti, jaké píšu, jsou časově méně náročné než romány pro dospělé a také jsem měla spoustu aktuálních zážitků a zkušeností, takže se to psalo leckdy úplně samo.

Jestli jsem chtěla vždycky psát pro děti

To ani ne, spíše to tak vyplynulo z okolností. Asi stejně ráda (ne-li radši) bych psala pro dospělé čtenáře, ale nějak se k tomu přes spoustu jiné práce pořád nemůžu dostat. Nejspíš na to přijde řada až v důchodu.

Je těžší psát první, nebo druhou knihu?

K psaní přistupuju docela s lehkostí, takže to pro mě vlastně nijak zvlášť těžké není. Nejtěžší je skutečně najít si na to čas mezi přípravou bavlnek jednomu dítěti na výtvarku, návštěvou u lékaře s druhým dítětem a fanděním třetímu na jakémkoli vystoupení.

Jak dlouho knížka vzniká

Asi bych to neměla prozrazovat, ale moc dlouho mi to netrvá. Tak do měsíce mám většinou hotovo. I když na samotné psaní samozřejmě navazují i další činnosti, třeba textové úpravy a korektury textu, ty fakt miluju...

Kde беру inspiraci

Kdybych neměla své tři děti, tak bych asi žádné dětské knížky nikdy nenapsala. Prožila jsem s nimi řadu let doma (včetně dvou let covidu, což bylo fakt peklo a dodnes se z toho mateřsky vzpomínám) a jejich každodenní interakce byly opravdu neskutečně inspirující.

Jestli se vracím díky knížkám do světa, kde to bylo hezké

Spíše naopak. Psaní dětských knih je pro mě svéráznou formou autoterapie, abych se z toho nezbláznila. Mám jedenáctiletá dvojčata a mladšího syna, tomu je teď osm. A první knížka mi vyšla před pěti lety, tedy

v tom vrcholném období, kdy jsem vlastně moc nevěděla, kde mi hlava stojí a které dítě zrovna padá do nějakého příkopu. Mateřství samozřejmě stojí i na řadě krásných zážitků, ale jak asi všechny matky vědí, někdy je to fakt náročné a mně vždycky pomáhalo se z věcí vypsát. Ušetřím za psychoterapeuta a ještě tím třeba udělám radost jiným dětem (a jejich matkám).

Jestli je pro mě psaní vzpomínka na dětství

To asi ano, ta dětská bezstarostnost a bezprostřednost mi je pořád blízká a vlastně se sama někdy u toho psaní bavím tím, když v tom světě můžu pobývat. Nevím tedy, co si počnu, až ty děti ještě víc odrostou, pak se budu tedy muset asi přeorientovat na ty dospělé čtenáře, ale pochybuju, že to bude taková zábava.

MOJE RADA, JAK ZŮSTAT DÍTĚTEM, VĚKU NAVZDORY

Nejjednodušší rada je, pořídit si děti. Trochu vám to zpomalí mozek, respektive se vaše hlava asi podvědomě přizpůsobí tomu jednoduchému dětskému světu, a je to neskutečně osvěžující (ale pozor, ve větším množství to může být otravné). Nemáte-li už věk na děti, vyčkejte na vnoučata, tam je nezpochybnitelná výhoda v tom, že je vždycky můžete vrátit rodičům, až vás začnou příliš unavovat. Ta dětská radost ze života ale snad i potom má šanci přetrvat...